ve kterém se dočtete, o Mirdovi, o Táně, o Luďovi
a vůbec o všech, co byli v tu sobotu na Hřebenech.

Cestou z práce se zastavil Mirda u schránky, aby vybral poštu. Strčil jí rychle do báglu a spěchal do tepla. Začátek března a jaro né a né přijít, pomyslel si. Doma postavil na čaj a zalovil v batohu. Psala Táňa. Nejdřív o Lokálu, o Cvrčkárně a taky o Čabajce, jak byla zklamaná, že Desítka nepostoupila do oblastního finále. Ale dopis byl čím dál tím míň veselej. A byl dlouhej. O rodičích, rozvodu, o problémech ve škole, o smutku. O Petrovi, kterej zmizel z Táninýho života uprostřed peřejí jedný alpský řeky. Byl to vůbec první dopis, kterej Táňa Mirdovi poslala. Byla to prosba. Poslední větu si Mirda přečetl těsně před tím, než v kuchyni zapískala konvice: Nechceš jet v sobotu někam ven?

To bylo ve čtvrtek. V sobotu ráno Mirda v šest vstal, chvíli se přehraboval ve skříni s horolezeckým cajkem a pak vyrazil s kletrem na nádraží. Seděl pak ve vlaku a zadumaně přejížděl prstem po oroseným skle. Fakt byl, že se s Táňou zatím vídali jen coby zástupci spřátelených kapel. Ale rozuměli si. Poslední dobou dokonce čím dál tím víc. Mirda si uvědomil, že cestou na slezinu nebo na koncert se vždycky nejvíc těšil na ní. Měli už svý oblíbený fráze, společně se smáli stejným věcem, začali si navzájem prozrazovat pikantnosti o jednotlivých členech svých kapel. Nikomu už nepřišlo divný, že v hospodě sedají zásadně vedle sebe.

Za zdmi patrovýho domku se na půl Bahníkovic rozchrčel nastydlej zvonek a v podkroví se pohnula záclona. Mirda ještě zaslechnul zběsilej dupot po dřevěnejch schodech a pak se na prahu zjevila Čabajka v noční košili. "Jé, co tu děláš," prohlížela si se zájmem zasněženýho Mirdu v kulichu a vaťáku. "Máš doma ségru?", vyzvídal Mirda. "Mám, ale eště spí," zatvářila se roztomile ustaraně Čabajka, "vona poslední dobou vůbec moc spí." Pak se rozběhla zpátky po schodech nahoru: "Ségra, vstávej, přijely Fidlikytky!"

Než Táňa stačila napěchovat svůj kletr, pozvala její maminka Mirdu ke stolu a udělala palačinky. Čabajka mezitím vyměnila noční košili za svý oblíbený kytkovaný tričko a u bílý kávy nadšeně líčila Mirdovi svý zážitky z posledního orienťáku. Maminka Synovecká se na ně příjemně usmívala od sporáku, v kuchyni tikaly nahlas velký nástěný hodiny a z rádia vedle dřezu zrovna hlásili něco o tlaku přepočteným na hladinu moře. Za okny foukal vítr. Táňa přišla dolů do kuchyně a taky se usmála.

"Jsem ráda, že jsi přijel," řekla Mirdovi, když za nima zaklaply vrátka do nedělí, "a kam vlastně pojedem?" Mirda se zatvářil naoko důležitě a zavelel: " Nejdřív musíme pro zásoby a pak štandopéde na Hřebeny, na Stolický skály. Expedice, pózor! Jsou

nějaký dotazy?" Táňa s úsměvem zavrtěla hlavou. Vyšlápli tedy směr místní konzum s cílem pořádně ho vyplenit. Nebylo ale moc času, protože vlak jel už za pět minut. Nakoupili alespoň to nejnutnější. I tak toho bylo dost.

Ve vlaku bylo narváno. Všichni jeli do Čmárova na trhy. Vmáčkli se tedy do kupé ke smíšenýmu skautskýmu oddílu. Děcka byly z ranního pochodu asi pořádně navlhlý, protože v kupé bylo jako v prádelně a všude kolem visely svetry a zelený košile. Vyčouhlej sedmák hrál na kytaru Krinolínu. Zpívali všichni. I Táňa. I Mirda. Dívali se na sebe skrz ty cáry mlhy a svršků a bylo jim celkem fajn. Po hodince cesty, kousek za Řeřichovem, skautíci vystoupili. Přišel si je do kupé vyzvednout jejich vedoucí, chlápek s černým plnovousem. Mirdovi přišel povědomý, ale nemohl si vzpomenout, kde už ho viděl. Po chvíli to ale pustil z hlavy. Krajina ubíhala příjemně dozadu a v kupé se udělalo konečně místo na to, aby s Táňou vytáhli mapu a určili si ten svůj dnešní Everest. Mirda to ve Stolickejch docela znal. Začínali tam. S Čárou. Nahoře za Plesníkem byla jedna príma závětrná skála. Žádnej čajíček, ale taky žádná hrůza. Pohodová čtyři á. Nenápadně k ní Táňu nadovigoval, až se pro ní sama rozhodla. Vystoupili ve Vrškách.

Cesta do kopců jim uběhla celkem rychle. V lese už tolik nefoukalo a hlavně Mirda vylovil z pod košile dvě tatranky, což je, jak známo, energie sbalená na cesty. Pod skálu došli chvíli před polednem. Mirda rozdělal oheň a začal rozmotávat lano. Táňa posbírala ještě trochu dříví v okolí a pak vyrazila ke studánce pro vodu. Když se vrátila, Mirda už se pohupoval na prvních hodinách. Cvaknul karabinu a opatrně se spustil zpátky pod skálu. Mohutný smrky, který se vypínaly podél skalní stěny, teď stínily slabýmu jarnímu sluníčku a činily kemp správně zapadlým. Absence jakýchkoliv konzerv a ostatních odpadků ostatně svědčila o tom, že lufťáci tohle skvělý místo ještě neobjevili. Možná i proto, že z cesty, která vedla asi třista metrů odsud, se sem dalo dostat jen po příkrým a členitým svahu. Až nahoře u skal byla teprve sem tam rovná plošinka.

Táňa uvařila guláš. Mirda ho ochutnal a měl takovej pocit, že sedí v nějakým interhotelu. Luďa byl na guláše kabrňák, ale na Táňu neměl. Mirda jí na oplátku vyřezal z kůry Řád zlaté vařečky. Seděli pak ještě chvíli kolem ohně a povídali o všem možným. Pak se vrhli na tu skálu. Táňa chtěla být prvolezec. Mirda to tušil, proto ta předlezená cesta. Stoupnul si s osmičkou pod skálu a pozoroval ji. Neradil, nekibicoval. Jen povoloval. Táňa byla na skále ve svým živlu. Mirda si vzpomněl na to, co mu o ní jednou vyprávěl Vodník. Ve velkých horách prý nikdy nesměla chodit první. Nikdo by jí nestačil. A ve svých jednadvaceti letech už prý měla v Sulovských 31 prvovýstupů! Všechny společně s Petrem. Pak ti dva odjeli v létě na rafty do Alp. Táňa se odtamtud vrátila sama. Už to budou dva roky.

"Hú úú," ozvalo se ze shora ze skály, "teď je řada na tobě!" Táňa seděla

na úzký římse a rozpustile klátila nohama. Mirda se nechtěl nechat zahanbit. Odrazil se a nahmátnul první chyt. Skála se začínala pomalu vzdávat. V korunách okolních stromů už se přeci jen začínali rozcvičovat ptáci a sluníčko tady nahoře mělo taky o něco větší sílu. Asi tak za půl hodinky seděli už oba dva na vrcholku a rozhlíželi se po okolí. Mirda kdesi vykouzlil další dvě tatranky a poskytl Táně odbornej výklad o tom, co kde leží. Největší dominantou v okolí tu byla asi osm kiláků vzdálená zřícenina Kromuštejna. Řekli si, že by vůbec nebylo špatný, dorazit ještě dnes k Luďovi na Londýn. Koneckonců Luďa v pondělí na zkoušce Fidlikytek říkal, že se tam chystá. Zahájili tedy sestup do základního tábora. Když byli dole, postavili na čaj a Mirda si pověsil na skálu svazek karabin, aby mohl začít stáčet lano zpátky do úhledný panenky. Táňa ho zadumaně pozorovala, v ruce svírala zlatou vařečku a bylo jí celkem fajn. Nad Stolickejma skálama v tu chvíli viselo pozdní odpoledne a z šedivých mraků, který kde se vzaly tu se vzaly, se sem tam sneslo pár sněhových vloček.

Když dopili čaj, hodili si kletry na záda a Táňa si přetáhla přes uši kapucu. Cesta vedla po modrý údolím Kameňáku až k rybníku Páteříku. Tady jejich pohorky z cesty odbočily a pod dohledem svých pánů se vydaly zkratkou do Korouhvic. Zastávka v hospodě U Karla byla samozřejmě plánovaná. "Karel umí vynikající utopence," básnil cestou Mirda, "a taky se tam dozvíme, jestli Luďa a kluci skutečně přijeli." Hospoda U Karla byla vlastně takový centrum pro hřebenský trampy. Sobotu co sobotu tady vždycky někdo byl a díky tomu se tu daly sehnat informace o momentálním osazenstvu toho kterýho kempu. Hledali-li jste kamaráda, vždycky se tu našel někdo, kdo ho přes den někde na trailu potkal. Mirda vzal za kliku hospody chvíli po tom, co se po Korouhvicích rozsvítily nažloutlý pouliční lampy. Vkročili s Táňou dovnitř a nechali kletry hned pod věšákama u dveří. Hospodskej Karel, když Mirdu uviděl, si neodpustil poznámku o návratu ztracených synů a Mirda ho na oplátku počastoval letitým dotazem jestli ví, že má komín nakřivo. Karel se po něm ohnal utěrkou, ale to už na Mirdu s Táňou mával od zadního stolu překvapenej Luďa. "Kde se tady berete?," vyzvídal nadšeně a zčerstva jim představil celý zdejší osazenstvo: "Tohle je Pípák, Smažík, Luft a ten v tý hučce, to je Angrešt. Jó, abych nezapomněl, Dan je na kempu, ráno cestou na dříví ho prej napadla hitovka, tak že to v klidu u vohně teď dodělá. Vlastně nás sem vyhnal, my bysme jinak ani nešli, že jo, kluci," mrknul spiklenecky na všechny okolo. "Jak tě znám, tak určitě zase kecáš," smála se Táňa. "A Dan si tu hitovku určitě taky vymyslel proto, aby se ulil vod dříví," dodal Mirda. Pak objednal u Karla pivo pro sebe, čaj pro Táňu a utopence pro oba. Byly fakt výtečný. Táňa si je pochvalovala ještě cestou na kemp.

Dorazili tam po hodince svižný chůze z Korouhvic. Dan si hověl u ohně v šerifským křesle a vůbec nevypadal na to, že by skládal nějakou hitovku. Kytara se povalovala na jedný z laviček a on si docela spokojeně chrněl. Kluci se po špičkách uklidili za přístřešek a Táňa se posadila k ohni. Pak tleskla. Dan se probral a zkoprněl. "Ahoj, co tady děláš," vypravil ze sebe. "Nic, co by, chodím po kopcích a skládám hitovky," rejpla si Táňa. Luďa to v zádu nevydržel a vyprsknul. Kluci byli prozrazený. "To sou ale blbý fóry," zved´ se Dan z křesla, "náhodou jsem jí fakt napsal, hele:"

Na lodi jménem Merry Lou
nedám si s tebou randez-vous
protože sem prý ženský nesmějí

A tak ti aspoň posílám
tenhleten krátkej telegram
že se vrátím zpátky v úterý

Dan dohrál v momentě, kdy už byli všichni usazený kolem ohně. "Umíí," zaskandovali. Debatovali pak ještě chvíli o tom, jestli se dá z normální lodi poslat telegram a pak se rozběhla normální zábava. Kytara kolovala po kruhu a každej něco zahrál. V kotlíku zabublal čaj a z vedlejšího polesí odhoukala sova půlnoc. Kytara ale putovala dál. Tak přišla řada i na Táňu a hned potom na Mirdu. "Před chvílí svět byl jenom náš, ty kytky stále ještě kvetou, co u silnic jsme spolu nacházeli, když hledali jsme spolu vrátka, jimiž pátky jdou do nedělí," zazpíval procítěně. A byla to pravda, tedy až na ty kytky. Poslal kytaru dál a bezděčně strčil ruku do vyhřátý kapsy svýho vaťáku. A hele, jedna ruka už tam byla. Čekala tam na něj. Nechal ji tam být, jen se k ní trochu přitiskl, v kapsách bývá málo místa pro dvě ruce. V zápětí mu někdo položil hlavu na rameno. Blonďatou hlavu. Zavřel oči. Přemýšlel, jak dlouho vydrží se nepohnout. Pak opatrně pootočil hlavu. "Táňo," zašeptal po chvíli, "zapomněl jsem na skále ty karabiny"

Kdybych ti měl dát
všechno, co mám rád
nikdy bych se nerozmýšlel víc

Kdybych ti moh´ hrát
třeba jedinkrát
v písni bych ti stačil všechno říct